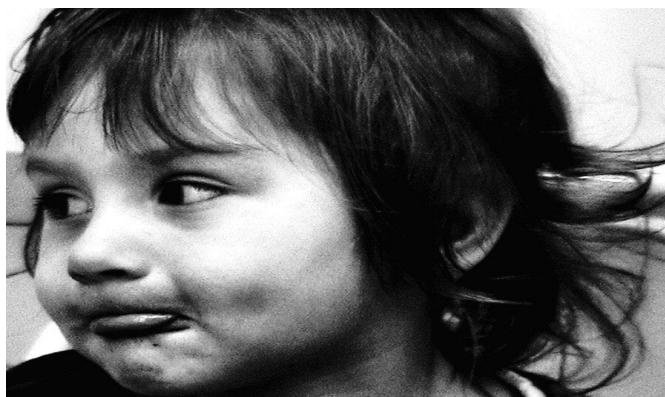

Élet és Világosság

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008/5

A mostohagyermek

„...minekutána könyörögtek, megmozdult a hely, ahol egybegyültek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták.”
Apcs 4,31.

A látható egyház *tevékenységeinek* nagy családjában bőven akadnak gyermekek. Még azt sem állíthatnánk, hogy tehetségtelenek. Egyik a zengzetes prédikáció. Esztétikai gyönyörűséget jelent a sok forrásból merített idézetekkel, irodalmi műremekkel teletűzdelt igehirdetés. Szólhatnánk a zene géniuszairól, a bűgő orgonáról, csillogó énekarokról, Kistestvérükről, a modern jazz-band-ről, mely lassanként a tradicionális közösségekben is helyet kapott. Rendezvények pódiumain pantomimek kápráztatják az áhítatos közönséget. De születtek és születnek konferenciák, kerekasztal-beszélgetések, vitafórumok. A szabad lehetőség megteremtette a külföldi kapcsolatok pezsgő lüktetését. Bibliafordítások váltogatják és licitálják túl egymást; a dogmatika ebédloasztalán gondosan turkálnak eredeti és betoldott, helyes és nem pontos szakkifejezések között. Ilyen és számos más hasonló sarj teszi változatosá a gyülekezeti, egyházi ténykedések palettáját.

Van azonban egy mostohagyermek ebben a családban: az imádság. Szó sincs róla, nem töröltük a liturgiából, ott ékeskedik még a rituáléban. A Miatyánkot nem felejtettük el. (Az apostoli hitvallást már nem mindenki tudja velünk mondani a nyitott sír mellett.) De ha nem mozdul a hely, ahol „egybegyültünk”, inkább valami új program után kutatunk. Keresztény családok sokszor túl kegyesnek találják az asztal melletti imádkozást, áhitat tartását. Rohan az idő, nem érnek rá. Betegágy mellől távozva mielőbbi gyógyulást kívánunk, kínos lenne a közös betegszobában imára kulcsolni a kezét. Hátha a beteg nem is igényelné? Reggel kapkodnunk kell, este a műsor után fáradtak vagyunk.

Annyi kötelezettség mellett hogyan várhatnánk el a gyülekezeti tagoktól, hogy külön imaórára is eljöjjenek? És mi hasznuk is lenne belőle?

Szép, hogy voltak hősei, élharcosai ennek a harcmodornak. Müller György az imádság büdzséjével árvák ezreit tartotta fenn. Hudson Taylor misszionáriusok százait kérte imában Istentől, és lett a világméretű Kína Belföldi Misszió megalapítója. Brainerd Dávid egy évig imádkozta át a „sírás hosszú éjszakáját”, s feleletképpen ébredés indult az indiánok között. Gyönyörködünk az életrajzukban, de hát mi nem vagyunk ilyen nagyok.

Vagy „menj be a te belső szobádba”? Szűk lett ez a kamrácska. Asztalkánk tele van ezzel-azzal, szükséges, modern dolgokkal. Nem akarunk maradiak lenni.

A Mester, a jó Pásztor pedig megy elöl. Szemét az égre emeli, amikor a tömeg szociális problémáját kell megoldania. Mennyei Atyjára tekint fel a síró tömeg közepén, a harmadnapos sírral szemben. A történelmi fordulatban, Keresztelő János lefejezése és ezzel missziójának megszűnése után felmegy a hegyre magányosan imádkozni. Hálaadását, örömét a társadalmilag „kisdedek” eredményes szolgálata felett imádságba önti. És az utolsó ellenséggel, a halállal való viaskodásban „erős kiáltás és könnyhullatás között”, véres verejtéket hullatva járul az imádságokat meghallgató színe elé. A kereszt „halálos ágyán” utolsó szavai imádságba ágyazottak. A jó Pásztor megy elöl, és az ő juhait követik őt.

Az imádkozás passzivitásnak minősül sokak szemében. Egyhelyben toporgásnak, tehetetlenség kéztördelő szimbólumának. Nem akarunk elmaradottak lenni, de imáttan életünkkel lemaradottak leszünk. Lemaradunk arról az élményről, hogy a szüntelen imádkozó gyülekezet kérésére lehull a bilincs Péter kezéről, talpra szökken az Ékes-kapuban ülő sánta, Filippiben kinyílnak a cellák ajtóit, és a börtönőr családjával együtt Jézus Krisztusban való hite felett örvendezik. Nem kapunk látást álmatlan éjszakában a két hete tajtékozó tengeren hanyódó hajó utasainak s a magunk életének további alakulásával kapcsolatban. Rohangászunk, miközben a hely alattunk és körülöttünk mozdulatlan marad. És betelünk valami mással.

Pünkösödöt óhajtunk? Imádkozunk. Akkor majd „megmozdul a hely, ahol egybegyülünk”, az Úr jelenléte kitölti egész valónkat, és felhangzik bátorsággal a minden sallangtól mentes igehirdetés.

ITné

BÁRMIBE KERÜL

Vasárnap, július 24-én Olivia Riley az órájára nézett. Megállapította, hogy kezdheti az imát Lauráért. Keresett egy csendes helyet a házban, és a következő harminc perc alatt imádkozott. Fojtott hangon kérte Istent, hogy mentse meg Laura West életét. Fél órával később Olivia férje kezdte az imádkozást. Teltek az órák, és az imalánc nem szakadt meg. A Hope-Community gyülekezet tagjai egész éjjel felváltva könyörögtek.

Gyülekezet soha nem imádkozott egyetlen emberért ilyen intenzíven. De rendkívüli esetről volt szó. A 38 éves Laura egészséges, de koraszülött fiúcskát hozott világra, és most saját életéért küzdött. Előző este az orvosok közölték a férjjel, hogy felesége haldoklik.

„Már semmit nem tehetünk érte – mondta az egyik -, ami következik, egyedül Isten kezében van.”

Évekkel azelőtt Laura naponként imádkozott, hogy férje több időt töltsön otthon és fejlődjön a hitében. „Szereti Istent, és minket is, a családját, de önmagát sokkal jobban. Kérem Istent, hogy érje el őt és szólítsa meg, mindegy, milyen áron.”

Körülbelül ebben az időben Laura és a férje, Jake könyörögni kezdtek újabb gyermekért. Volt két csodálatos fiuk, de a harmadik csemete nem akart jelentkezni. Végre három évvel a kisebbiknek, Carlnek a születése után Laura terhes lett, csak hogy az öröme szomorúság következett: nem maradt meg a magzat.

Az okot keresve, hogy miért vesztette el a gyermeket, az asszony arra a gondolatra jutott, hogy ezzel Isten talán az apa figyelmét akarta felkelteni.

A házaspár újra imádkozni kezdett gyermekért, és januárban Laura bizonyos lett, hogy reménykedhet. A terhességgel azonban kezdettől probléma volt. Az orvosok komplikációt állapítottak meg. „Pedig nagyszerűen érzem magam – biztosította Laura a férjét. – Meglátod, minden rendben lesz.”

A 38 éves Jake-nek kellett ez a bátorítás. Sokat volt ugyanis távol az otthonától. Rendkívül rátermett pilótának ismerték mint korábbi harci repülő, és tudása miatt gyakran alkalmazták nemzetközi járatokon.

Eltelt néhány hét, Jake épp Európában volt, amikor Lauránál vérzés lépett fel. Még három hónap volt hátra a szülésig, s az asszony egyedül a pici életért aggódott.

„A bébi rendben van – állapította meg az orvos -, magát azonban Tulsába küldjük mentővel, az ottani klinika jobban felszerelt.” Jake Franciaországban kapta a hírt, és azonnal telefonált.

„Igazán nincs ok aggodalomra – bizonygatta a felesége -, csupán elővigyázatosságból vagyok itt.”

„Nem gondolod, hogy mégis inkább menjek?” - kérdezte Jake. Bár ezer kilométerre volt otthonról, de két nap alatt hazaérhetett. „Nem. – Laura hangja egész háttározott volt. – Ha bármi történik, elérhetünk telefonon, és én itt jó kezekben vagyok. Csak a kicsiért imádkozz. Korai lenne, hogy most világra jöjjön. Még olyan pici.” Jake érezte, hogy könny szökik a szemébe. „Imádkozni fogok, drágám. Tarts ki, amíg jövök.”

Június 25-én heves vérzés lépett fel az anyánál. Azonnal a műtőbe vitték, és császármetszéssel vették el a gyermeket. „Fiú és él” – állapította meg az egyik orvos, miközben a másik Laurát készítette elő egy komoly műtőre. A csecsemő 900 grammot nyomott. Rögtön búra alá helyezték. Laura csak mint egy ködfátyol mögött észlelte, hogy mi történik vele. Tudta, hogy komplikáció lépett fel, tudott a császármetszés előkészítéséről, de nem adhattak a gerincébe érzéstelenítést. Még annyit hallott: „Nagyon erősen vérzik” -, aztán minden hang tompa zümmögésbe olvadt.

* * *

Koromsötét, csillagtalan éjszaka volt Párizsban, Jake mélyen aludt, amikor megszólalt a telefon. Laura orvosa kereste.

„Rossz hírem van a számára.” A férfi szeméből azonnal elszállt az álomosság. „Mi van Laurával?”

„Súlyos vérzés lépett fel nála. Sürgősségi műtétet hajtottunk végre. A csecsemő még 1000 grammot sem nyom. Nem fog életben maradni.”

Jake összecsukszott, mint akit ütés ért. „És Laura?”

„Nincs jól Mr. West. Éppen most műtik, nem tudják a vérzést elállítani. Jöjjön minél hamarabb.”

Jake teljesen elkábult. A következő repülő tíz óra múlva indult Párizsból. Ebben a rettenetes csendben hirtelen eszébe jutott, hogy tudott korábban imádkozni, és mennyire szerette Istent. Három évig ifjúsági vezető volt a gyülekezetében, míg a hadsereg kötelékébe nem lépett. És azóta teljesen eltávolodott Istentől, habár erkölcsileg kifogástalan volt az élete.

Laura és a fiúk rendszeresen jártak a gyülekezetbe, ő viszont már szinte csak vendégnek számított. Mindig voltak jó kifogásai. Hogy a pilóták élete zaklatott, sok a stressz, és állandóan úton vannak. Bőven adódtak dolgok, amik fontosabbak lettek az istentiszteletnél.

Egyre ezeken gondolkodott, amikor másodszor csengett a telefon. A kórház lelkésze jelentkezett egy jöbi hírral. „Nem sikerül az orvosoknak a vérzést elállítani, Mr. West. A felesége még mindig a műtőben van. Az orvosok minden tőlük telhetőt megtesznek, de nem hiszik, hogy az anya életben marad. Jöjjön mielőbb.”

Jake a szoba magányában sírt és imádkozott, mint ahogy tíz éve nem tette. „Uram, végy el engem, ha már valakinek meg kell halnia – alkudozott Istennel. – Fiainknak szükségük van az anyára, és Laura még nem is látta a bébit. Uram, add, hogy életben maradjon!”

Másnap reggel közölte a légitársaságával a történetet, és a tízórai géppel elindult New Yorkba. Egész út alatt imádkozott, s közben az járt a fejében, hogy felesége és a kisfia talán éppen most halnak meg. La Guardia repülőtérén megtudta, hogy rossz időjárás miatt a következő négy órában nem indítanak járatot. Jake azonnal felhívta a kórházat.

„Éppen most operálják a feleségét másodszor – mondta az orvos. – Súlyos belső vérzése van. Sokkreakció. Az összes belső szerve vérzik.”

„Mit jelent ez?” Jake pánikba esett.

„Azt, hogy siessen.”

Jake dühösen letette a kagylót. Az időjárás nem változtathat. Ha négy óra múlva indul, akkor is nyolc óra múlva ér a kórházba. Ilyen állapotban talált rá egy kollégája és barátja. Megkérdezte, mit tehet érte.

Jake szeme dagadt volt a sírástól, a hangja remegett. „Van itt valahol egy helyiség, ahol imádkozni lehet?”

A férfi hosszú folyosókon át a repülőtér kápolnájába vezetted. Ott találták a lelkészt, akiből nyugalom áradt. Jake feltárta a helyzetét. „Várjon egy pillanatra” – szólt a lelkész, és elővette a mobiltelefonját. Gyülekezete összes presbiterét felhívta, kérve, hogy értesítsenek másokat is, és imádkozzanak a halálos beteg aszszonyért. Mikor befejezte, odafordult Jake-hez. „Imádkozhatnánk együtt?” – kérdezte. Jake bólintott, de zavarban volt. „Én... én már jó ideje nem vagyok különösen közel Istenhez.” A lelkész barátságosan ránézett. „Akkor most itt az alkalom, hogy ez megváltozzon.”

„Igen” – bólintott Jake, és a könnyei közt halványan mosolygott. Rettenetesen kimerültnak érezte magát, és még hosszú repülőút előtt állt. A két férfi órakon át imádkozott, míg Jake végre elindulhatott Tulsa felé. A repülőn olyan férfi mellé került, aki egy évvel azelőtt veszítette el a feleségét. Jake elfordult tőle, és kinézett az ablakon, miközben arra gondolt, nem lesz-e egy év múlva ugyanilyen helyzetben.

„Uram – könyörgött csendben, és újra meg újra kibuggyant szeméből a könny. – Ne vedd el tőlem, add, hogy életben maradjon. Édes Istenem, kérve kérlek!”

Amikor a kórházba ért, Laurát éppen negyedszer operálták. Jake az eltelt 24 órában többet imádkozott, mint az elmúlt tíz év alatt összesen. A várócsarnokban ott találta a gyülekezet lelkészét, Ryan Rowdent.

„Hogy van a feleségem, Ryan?” – kérdezte már menet közben.

„Lélegeztető gépre tették, Jake. Imádkoztunk érte, a gyülekezet összes tagja imaláncot alkotott. De nagyon kritikus az állapot.”

Jake bólintott. „Megyek. Látni szeretném.”

„Nagyon elváltozott – figyelmeztette a lelkész. – Nincs a régi formájában.”

Jake megdöbbsent a látványtól. Laura testének különböző részeiből csövek lógtak ki, fel volt duzzadva az infúzióktól, bőre fakónak, élettelennek tűnt. Jake egy darabig megmerevedve állt, majd minden bátorságát összeszedve közelebb lépett.

„Drágám – suttogta -, itt vagyok. Minden jóra fog fordulni. Isten megsegít, Laura. Mindnyájan imádkozunk érte és a kicsiért.” Néhány percig tartotta felesége petyhüdt kezét, s amikor már nem bírta tovább a látványt, elindult a fiacskájához. De amit ott látott, az is készületlenül találta. A gyermek oly aprócska volt, hogy szinte elveszett a csövek és drótok tömkelegében a búra alatt. Ujjacskái mint a gyufaszálak.

„Jól van a baba – mosolygott a nővér. – Születése után néhány órával az ön lelkésze imádkozott felette, azóta stabil az állapota.”

Jake ajka szomorú mosolyra húzódott. Ima, ismét az ima, amit ő az elmúlt tíz évben oly ritkán vett igénybe. Nézte a fiát, és döntés született benne. Ha valóban az ima a megoldás, akkor gondoskodni akar róla, hogy szeretteiért minél többen imádkozzanak.

„Isten törődik veled, kisfiam – suttogta a pici csecsemőnek. – Az egész országban imádkoznak érte.”

Azonnal telefonálni kezdett. Nőtt az imalánc. Missouri, Michigan, Wisconsin. Katonai támaszpontok. Este már ezrek imádkoztak Lauráért és a bébiért. Jake nem is csodálkozott, hogy az orvosoknak estére sikerült Laura vérzését elállítaniuk. Négy nap alatt több mint száz palack vérkonzervet kapott transzfúzióban.

„Azért nem olyan jó a helyzet – figyelmeztetett az orvos. – Túl sok vért veszített, fennáll az agysérülés veszélye. Azonkívül a szervei nagyrészt nem működnek, kivéve a szívet és az agyát.”

„Jó, és mennyi idő múlva jöhet haza?”

Az orvos rámeredt Jake-re. „Éppen most próbálom elmagyarázni, hogy a felesége túlélési esélye egy százaléknál kevesebb. Ha mégis életben marad, állandó ápolásra fog szorulni.”

Jake hallgatott. Meg kellett emésztenie a hírt. Élete viszont nem egészen egy hét alatt teljesen megváltozott. Míg az orvos beszélt, magában imádkozott.

„És még valami, Jake – folytatta a doktor. - További vérre van szükségünk. Talán felkérhetné a gyülekezte tagjait, a barátait.”

Két nap alatt négyszáz egység vér jött össze.

„Jake – kérdezte egyik barátja -, tehetnénk még valamit? Olyan tehetetlenek érezzük magunkat.”

„Imádkozzatok.” Jake csak ennyit mondott.

Laura testi állapotáért az orvosok harcoltak. A többieknek nem maradt más tennivaló, egyedül az imádság.

A következő tíz nap alatt Laura édesanyja és Jake tizenkét óránként váltották egymást a beteg ágyánál, utána otthon a két fiú mellett álltak helyt. Az asszony nem tért magához, de állapota javult. Majd három hét múlva ismét drámai fordulat állt be. Kiszakadt a gyomra, több mint a felét el kellett távolítani. Túlélte a műtétet, de az orvosok most már lemondtak róla.

„Az maga csoda, hogy ilyen sokáig bírta, Jake. De szembe kell néznünk a valósággal. A felesége haldoklik. Közölje a fiúkkal is.”

Másnap reggel Jake magához húzta a fiait, és elmondta nekik, hogy édesanyjuk valószínűleg meghal. A gyerekek könnyes szemmel azonnal összekulcsolták a kezüket, és apjukkal együtt könyörögtek, hogy Isten hagyja életben a mamát. Az orvosok Laura kritikus állapota ellenére megengedték, hogy fiai az intenzív állomáson meglátogassák. Laura felnyitotta egy pillanatra a szemét, de nem érzekelte szerettei jelenlétét. Este 41 fokra felszökött a láza. Az orvosok felkészültek az elkerülhetetlenre, de úgy tűnt, hogy a beteg két kézzel kapaszkodik az életbe, miközben férje és a lelkész egész éjjel a várócsarnokban imádkoztak.

Másnap volt Laura születésnapja. Ryan és Jake tudták, hogy valószínűleg ez lesz végső búcsújának napja is. A lelkész délelőtt a gyülekezetébe ment. Vasárnap volt, istentiszteletet kellett tartania.

„Gondolkodtam Laura West helyzetén – mondta remegő hangon az egybegyűlteknél, és látszott rajta, hogy egész éjjel nem aludt. – Ma van a születésnapja, és a klinikán haldoklik. Újszülött fiacskáját még nem is látta, és otthon másik két gyermeke vár rá. Nem vagyok biztos benne, hogy mindent megtettünk érte.”

Felemelt egy papírlapot, melynek felső szélén ez állt: *Imalánc Laura Westért.* „Körbeadom ezt a lapot – mondta a lelkész -, kérlek, írd át rá, hogy a következő 24 órában mikor vagytok hajlandók fél órát intenzíven imádkozni Lauráért.”

Mialatt a papír megtelt nevekkal, Jake előrement a szószékhez. Könny csillogott a szemében, és a hangja megcsuklott, amikor megszólalt. „Legalább elmondhatjuk, hogy minden tőlünk telhetőt megtettünk.”

Másnap reggel Laura édesanyja telefonált a kórházból. „Jake, azonnal jöjj. De kérlek, siess.” Laura apja maradt a fiúkkal, és Jake száguldott Tulsába a klinikára. Laurának eszerint mégis meg kell halnia. Jake vezetés közben zokogott, ahogy még soha életében. Forrón könyörgött Istenhez, hogy tegyen meg mindent Laura életéért. Ez volt élete legkétségbeesettebb pillanata.

Közben az egész országban folytatódott az imalánc. És néhány kilométerre a kórháztól hirtelen eloszlottak a vészes felhők Jake feje fölül. Úgy érezte, hogy földöntúli békesség veszi körül minden oldalról. Nem tudta volna magyarázatát adni, de biztos lett benne, hogy Laura meggyógyul.

A kórházba érve anyósa jött elé a lelkésszel és Laura orvosainak csapatával. Bevezették a rendelőbe, és elmagyarázták a felesége helyzetét.

„Az állapota ismét rosszabbodott - kezdte az egyik orvos -, még egyszer meg kell operálnunk, hogy megállapítsuk, miért nem szűnik a vérzés. Esetleg el kell távolítanunk az egyik veséjét, a lépét és a hólyagot, meg talán a tüdő egy részét is.”

Jake elképzelte, milyen élet várna így Laurára. Némi megrázta a fejét, és kijelentette, hogy ilyen beavatkozáshoz nem adja beleegyezését.

„De akkor meghal, Jake – figyelmeztette az egyik orvos. – A tudásunk végére értünk. Csak műtéttel állapíthatjuk meg, mi okozza a lázat, a fertőzést meg a vérzést. Garantálom, hogy egy-két napon belül meghal, ha azonnal meg nem műtjük.”

Jake végül engedett, de csak azzal a feltétellel, hogy egyetlen szervet sem távolítanak el, ami akár a legcsekélyebb mértékben működik. Az orvosok elmentek, hogy felkészítsék Laurát most már a hetedik műtetre három héten belül. Jake egyedül maradt az anyósával. Mindketten sírtak.

„Rendbe fog jönni – bizonygatta a férfi. - Az imának hatása van. Isten meggyógyítja.”

Laura édesanyja figyelmesen ránézett a vejére. „Ezt én is remélem. Sokkal többet már nem bírna ki itt ezekből a procedúrákból.”

Az orvosok órák múlva megjelentek. „Teljesen érthetetlen – szökött az egyik. – Felnyitottuk a hasfalat, és nem akartunk hinni a szemünknek. Minden szerv ép. Némi csekély fertőzést állapítottunk meg. A vérzés teljesen megszűnt.”

„Mit mondtam?” – felelte Jake sugárzó arccal, és anyósával egymás nyakába borultak.

„Azért még nem jutott túl a veszedelmen, állapota továbbra is kritikus” – intette az orvos.

Jake mosolygott. Meg volt győződve, hogy az orvos azt hiszi: meghibbant. „Ez igaz, doktor, de mostantól kezdve Isten gondoskodik a gyógyulásáról. Az egész világ imádkozik érte, s én tudom, hogy Isten hallja.”

Az emberek Bartlessville-ben még nem értesültek a jó hírről, és már 36 órája megszakítás nélkül imádkoztak. Amikor a második napon röviddel éjjel előtt abbahagyták, Laura akkor lett napok óta először láztalan. Négy nap múlva annyira visszanyerte az öntudatát, hogy felismert férjét és a gyermekeit.

„Jake?” – szólalt meg elhaló hangon. A férje, mint a villám ott termett mellette.

„Édesem, áldott legyen az Isten, hogy magadhoz térél. Nagyon aggódtunk érted. Mindenki imádkozott.”

„A bébi...” Az asszony hangja szinte elhalt a félelemtől. – „Meghalt?”

„Nem, drágám, jól van. Meglehetősen aprócska, de a bura alatt pompásan fejlődik.”

Egy hét múlva Laurát tolókcocsiban átvitték a koraszülöttek osztályára, hogy megnézhesse kisfiát, Caseyt. Szem nem maradt szárazon, ahogy a nővérek, akik a babát egy hónapja gondozták, végignézték, amint Laura a kis ágy fölé hajolt.

„Szeretlek, kicsi Casey” – mondta igazi anyai mosollyal.

„Mindketten élő imameghallgatás vagytok – jegyezte meg Jake. – Várj csak, majd ha nagy lesz és megérti, milyen csoda az élete.”

Szeptember 2-án, két hónappal Casey születése után Laura West elhagyhatta a kórházat. Az utcában, ahol lakott, a szomszédok minden házon szalagokat feszítettek ki üdvözlő feliratokkal, és léggömböket akasztottak fel.

„Tudták, hogy még nem fogadhatsz látogatót - magyarázta Jake – De értésedre akarták adni, hogy ők is részt vettek az imádkozásban.”

Laurát szinte lehengette a szeretet és gondoskodás, ami Casey születése óta körülvette. Egy héttel később a picit is hazakerült a kórházból. Egyelőre Laura édesanyja gondozta.

Jake élete pedig 180 fokos fordulatot vett.

„Tökéletesen mindegy, hogy benzinkutas leszek, vagy Jumbón repülök – jelentette ki. - Ami ezentúl érdekel, az kizárólag a hitem és a családom.”

Az orvosok semmi magyarázatot nem találnak Laura gyógyulására. Ő azonban tudja az okát. Hiszi, hogy Isten meghallgatta ezek imáját. „És Isten valóban megtette, ami szükséges volt, hogy Jake életét megváltoztassa. Teljesen más ember lett belőle.” K.K.

ANYÁK NAPJA

Nem szerepel az egyházi vagy nemzeti ünnepek között, a társadalmi ünnepnapoknak viszont egyik legkedvesebbje. Anyák napja – valaki így minősítette: reagálás a lelkiismeret-furdalásra. Talán hallottunk már arról az anyáról, aki egy pillanatra nagyon meghatózott, amikor a leánya rászólt: „Anyá, légy szíves, hagyd abba! Csak nem fogsz anyák napján is mosogatni?” Meghatottsága azonban szétpukkant, mint a szappanbuborék, amikor az ifjú hölgy folytatta: „Azt a mosatlan edényt egyszerűen holnapra hagyhatod.”

Anyák napja – szép és jó gondolat, amiből nem egészen az lett, amire tervezték. Némely önző, tapintatlan gyermeknek sokszor csak a lelkiismeret-furdalás elhallgattatásának a napját jelenti. Kora reggel virágcsokor, talán egy csésze gőzölgő kávé a mama ágya mellé, és ezzel az anya „meg van ünnepelve”. Utána folyhat minden, mint azelőtt, ügyködhet tovább, mint a család fizetetlen cselédje, akinek a munkája magától értetődő, és még csak köszönetre sem tarthat igényt.

Az anyák napjának üzenete van a fiakhoz és leányokhoz. Emlékezteti őket a parancsolatra, melyről Pál apostol azt mondja, hogy ez az első parancsolat, melyhez ígéret kapcsolódik: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy jó legyen dolgod, és hosszú ideig élj e földön.”

*

Viszont összeszorul a szívünk, ha azokra a gyermekekre gondolunk, akik az anyai szívmeleget soha nem tapasztalták, akik árvák lettek, otthonokban nőttek fel, elvált apa-anya között hányódtak. De ugyanilyen bánattal tekintünk azokra a nőkre, akiknek lenne lehetőségük, mégsem vállalják az anya-sorsot félelemből, kényelemszeretetből vagy az önmegvalósítás lidércfényének bűvöletében.

Pedig kell a nő mint anya a családban, mely széthulló társadalmunkban lassan kivesző életforma lesz. Kell az egyházban mint a gyülekezet anyja. És kell – akár társtalanságban – mint az anyátlanul tengődő, anyaszereetre éhes nyomorultak, betegek, mellőzöttek támasza. A következőkben letűnőfélben levő női hivatással kapcsolatos kérdéseket szeretnénk körüljárni.

Hol maradnak a lelkészfeleségek?

Az itt következő cikk svájci író tollából származik és ottani viszonyokat vizsgál, témája azonban felekezettől függetlenül nálunk és feltehetően határainkon túl is érdeklődésre tarthat igényt. Ezért szeretnénk – lényegtelen kihagyásokkal - közölni.

Csendes tevékenységgel, szívjósággal messzemenően ők adták meg a református lelkészház kultúrájának jellegét. Voltak lelkészfeleségek, akik olyan stílust ápoltak, mely szolgálatkészséget, nyíltságot, képzettséget,

empátiát sugárzott. A lelkészek felesége a reformáció óta vitathatatlanul hozzátartozott a gyülekezet életéhez. Még léteznek ilyenek, legalábbis néhányan. Önzetlenül dolgoznak az egyházért, és néha szabályszerűen felosztják magukat a parókia és a gyülekezet között. Privát életük korlátok közé szorul, segítenek, ahol szükséges, és úgy ismerik a gyülekezetet, mint senki más.

Mindenesetre ki vannak téve annak a fenyegető sorsnak, hogy „felfalják” őket. Egyre kevesebb fiatal nő van, aki a lelkészfeleség klasszikus szerepe mellett dönt. A zürichi egyházmegye már 2001-ben ezt írta a gyülekezeteknek küldött ajánlásában: „A lelkészfeleség együttműködését a gyülekezetben nem lehet eleve feltételezni.” Más szavakkal: a lelkészfeleség-típus kihalt. A tradicionális lelkésznek eltűnése azonban kultúrvesztést jelent.

Amikor a reformáció megszüntette a papi nőtlenséget, és a lelkészek megházasodhattak, ezzel kultúrtörténeti intézményt teremtettek, mely az egyház keretein túl is érezte hatását: a protestáns lelkészház többnyire gyermekekben gazdag, humanista képzési ideál mellett elkötelezett példaképe lett a társadalmi életnek.

A feleségek nem egyszerűen férjük segítsége voltak csupán, hanem önálló személyiségek, akiket a nyilvánosság így is kezelte. Luther és más reformátorok számára „munkatársat” és „uralkodó-társat” jelentettek. Ezt a státuszt az asszonyok többsége be is töltötte, és büszkén képviselték hivatásukat. Ők voltak a család és gyülekezet érzelmi központja, és olyan módon álltak az egyesek, kiváltképpen a nők mellett, ahogy a lelkész úr azt nem tehetette. És értéket közvetítettek! Túl nosztalgikus a kép? Lehet.

A szorongató fordulat a múlt század 60/70-es éveiben jelentkezett. Az akkori korszellem szakított a konvenciókkal, mindent megkérdőjelezett, új vágyakat és normákat hozott felszínre, mindenekelőtt az „önmegvalósítás” eszméjét. A női mozgalmak hozzátették a magukét. De a nők lelkési szolgálatának elismerése és a gyülekezeti munkaágak professzionalizálása is obligon kívül helyezte a lelkészfeleség régi modelljét. Így a lelkésznek egyre gyakrabban más hivatási és privát prioritásokat tűztek maguk elé. Mint pl. az egykori NDK-ban. Ott teljesen magától értetődő volt, hogy a lelkészfeleség saját hivatását gyakorolta.

Tulajdonképpen az egész „lelkészház” megingott. Részállásokat teremtettek határozott munkaidővel, és megszabták a térítést a munkában résztvevő lelkésznek számára. Egyre gyakoribb lett a válás is lelkészcsaládokban. Hozzájárult mindehhez az ún. „szociális kontroll” /*társadalmi ellenőrzés*/. Alig van hivatás, ahol feleség és gyermekek annyira a nyilvánosság megfigyelése alatt állnak, mint a lelkészek esetében.

A lelkészcsaláddal való kapcsolatból valóban hiányzik bizonyos távolságtartás. A titkár nő bármikor megjelenhet a konyhában, mert cukorra van szüksége, a nőegylet hölgyei beugranak, hogy a múlt vasárnap templomi virágcsokraikról véleményét mondjanak, eset-

leg egy kis tejszínt kérjenek a kávéhoz. Vagyis: a gyülekezet bent ül a parókia nappali szobájában.

Így aztán a lelkésznek a saját hivatás felszabadulást jelent a régi kényszerhelyzetek alól. Persze a lelkésznek is nyereséget jelenthet, ha felesége más impulzusokat hoz a családba, és nem forog minden állandóan a gyülekezet körül. De hogy hat mindez a gyülekezetre? A parókia többé nem oly készsége és nyitott, a lelkész mobiltelefon és üzenetrögzítő ellenére is egyre nehezebben elérhető. *Hiányzik a kommunikációs és lelkigondozói kapu, ahogy azt a tradicionális lelkészné nyitva tartotta.* Gyülekezet és lelkészcsalád elidegenednek egymástól.

Lehet ezt a folyamatot sajnálni vagy üdvözölni, egyszerűen tudomásul venni vagy erőltetni. Bizonyos kulturális veszteség mindenképpen felróható neki. És ez több mint nosztalgia. Hogy lesz-e valaha renaissance-a a klasszikus lelkészfeleségnek, az inkább valószínűtlen. Gyászoljunk tehát! *Herbert Pachmann*

Nagymamák

Egy genfi tanítónő körkérdést intézett második gyerekekhez, várva véleményüket a „nagymama” témához. A következő válaszokat kapta:

- *A nagyanya olyan nő, akinek nincs gyereke; ezért szereti mások gyerekeit.*
- *Nagyanyáknak nem kell tenni semmit, ők csak legyennek mindig jelen.*
- *Ha sétálni visznek minket, nagyon lassan lépnek, hogy a szép leveleket és hernyókat el ne tapossák. Soha nem mondják: igyekezz gyorsabban.*
- *Általában kövérek, de nem annyira, hogy a cipőt ne tudnák felhúzni.*
- *Tudják, hogy a második darab sütemény meg a nagyobb kell nekünk.*
- *Igazi nagymama soha nem ver meg egy gyereket.*
- *Tud haragudni, de közben nevet.*
- *A nagymamák szemüveget hordanak, sőt néha a fogukat is ki tudják venni.*
- *Ha történetet olvasnak nekünk, soha nem ugranak át egy részt, és nincs kifogásuk ellene, ha ugyanazt a történetet többször akarjuk hallani.*
- *Nem olyan gyengék, ahogy általában mondják róluk, még ha előbb is halnak meg, mint mi.*
- *Mindenkinek igyekeznie kellene, hogy legyen nagymamája, főleg azoknak, akiknek nincs televíziójuk.*

*

A kis genfi másodikosok nem sejtik – bár nem ártana, ha tudnák -, hogy kommunista országokban nagymamák ültették el a hit alapelemeit unokáik szívében.

A kedvenc

A látogató végighaladt a kórtermeken. Vigasztalt, bátorított. Egy páciens ágyánál megállt. A lázlapról ezt a nevet olvasta: Mező. Lassan betűzgette. „Mező... tényleg így hívják önt, hogy Mező?” A beteg összerándult. „Elnézést kérek – mentegetőzött a látogató -, csak kíváncsiság volt, nem akartam megbántani önt.”

Az ágyban fekvő felüvöltött: „Igen, Mező a nevem, valóban Mező, csak Mező. Mert a mezőn találtak rám. Az országút mellé tettek mint pólyásgyereket. Egy teherautó sofőrje fedezett fel, és a lelőhely nevét adta nekem. Nézzen rám, nem kívánt személy vagyok. Engem nem akartak. Engem nem szerettek. Lelencgyerek vagyok. Mező a nevem, igazán Mező. Csak Mező.”

Kórház lett az egész világ. Az élet csupán betegség. Ki-ki hordja a maga terhét. És egyre többen vélik, hogy a lázgörbéjük mellett ott áll a név: Mező. Valami szívtelen apa letette őket erre a földre, aztán lábujjhegyen elosont. Most aztán kiderült, hogy őket nem akarták, nem óhajtották, nem szerették. Lelencgyerekek maradnak ezzel a névvel, hogy: Mező, igazán Mező, csak Mező. Értje Istent a vád.

A Biblia ellenben azt mondja: dicsőség Istennek! Senki nem lett kiteve a mezőre, hanem a mezőn csendült fel Isten magasztalása: dicsőség Istennek a magasságban, és békesség a földön! A legkisebbnek és a legszegényebbnek is meg kell tapasztalnia, hogy a menyeyei Atya szereti őket. Neki kell mindegyik, az is, akit a szülők nem akarnak. Mindenkinnek áldást tartogat, annak is, akit a legközelebbiek elátkoznak. Szeret minden egyest, azt is, akit a környezete gyűlöl. Ennél az Istennél senki sem felesleges. Senki! Az ember nem lelenc, hanem Isten kedvence. *K.E.*

Csak egy kis jelentéktelen

„Szeretnék ezen a helyen köszönetet mondani Berta Hermann kisasszonynak” – kezdte a beszédét egy magas rangú prédikátor.

„Persze önök nem fogják tudni, ki ez a hölgy. Nem is tudhatják, mert Berta Hermann kisasszony régen meghalt. Már annak idején, gyerekkorunkban igen-igen öregnek láttuk. Lehetett vagy hetven. Apró, vékonyka teremtés, kissé púpos. Időről időre mint varrónő dolgozott a házukban. És annak a Berta Hermann kisasszonynak köszönhetem, hogy lelkész lettem. Ő volt az első, aki Jézusról beszélt nekem.

Miközben ügyelnie kellett, hogy ujjacskaím ne kerüljenek a varrógép surrogó kerekébe, fáradhatatlanul beszélt nekem az ő Megváltójáról. Berta Hermann kisasszony keresztyén közösséghez tartozott. A szüleim viszont nem, így tehát a varrónőnk nélkül nyilván soha nem hallottam volna intenzív módon Jézusról, és ma nem állnék itt mint lelkész.

Ezért illeti ma köszönetem Berta Hermann kisasszonyt.” *P. Paulsen*

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza
(Folytatás)

Viszontlátás!

Legelőször átmásztam egykori házuk maradványain, és elindultam a gyülekezeti teremhez. A rengeteg rom felett megpillantottam hirtelen a számomra ismerős fehér falat rajta az Úr komoly szavaival: „Föld, föld, föld! Halld meg az Úrnak szavát!” Mint már említet-

tem, ezt az Igét tíz évvel azelőtt írtuk a falra. Tulajdonképpen találó utalás a nagy igazságra, hogy – *ha minden elmúlik – Isten Igéje megmarad!* Onnan korábbi munkahelyem felé vettem az utat. Azonban annak az épülete is romokban hevert. Egyszerű fakeresztek álltak rajta azoknak a nevével, akik itt életüket veszítették.

Mélyen megrendülve indultam Dillsteinbe, Pforzheim elővárosába, megkeresni drága feleségemet és gyermekeimet. – A viszontlátást nem tudom bő beszéddel ecsetelni. Sirtünk és neveltünk egymás karjába borulva. Eszembe jutott közben a kedves ének:

*Uram, te nagy dolgot tettél velünk;
ujjongva előtted letérdelünk,
imádjuk hatalmad, kegyelmedet,
hűséges Barátunk, szent nevedet!*

Igen, így volt szabad Isten mérhetetlen jóságából és hűségéből szeretteimet mind megtalálnom, ismét együtt lehettünk, és magasztalhattuk Urunk nevét. Annak idején megírtam a frontról szeretteimnek, hogy egy rettenetes álomban láttam városunkat teljesen lerombolva, s ezért kértem a feleségemet, hogy azonnal hagyják el Pforzheimet, és meneküljenek a Feketeerdőben lakó nagymamájához. Feleségem valóban így is tett, és 1945. február 23-án az utolsó vonattal, ami még közlekedett, elutazott Pforzheimből. – Még aznap este, körülbelül nyolc órakor következett a döntő támadás, melyben az egész város rommá lett.

Ó, nem vagyok méltó az irgalomra és hűségre, amit az Úr az ő szolgálójával tett. Csodálatosak az ő cselekedetei. Egyedül őt illeti dicséret és magasztalás. Egykori esketési Igénk szerint valóban nagyságos tapasztalataink lehettek Istennel. Soha nem fogjuk elfelejteni.

Ítélet

Szeretnék néhány gondolatot idézni a „Pforzheim 1945. február 23: A város pusztulása.” c. könyvből.

„Pforzheim 1945. február 23-án mint város megszünt létezni. A huszonhét percig tartó támadás következtében romhalmazzá lett, mely halottak százait fedi, akiket a támadásban egyébként megölt huszonnyolcezerhez kell számítanunk.

A város kilenc napig égett. Az utcákon hullák hevertek, akiket senki nem mert érinteni. Az emberek a lángoló épületek irtózatossága előtt az Enz folyóban találtak némi menedéket. Sokan nem a bombázás közvetlen következményeképpen haltak meg, hanem megfulladtak oxigénhiány miatt.

Pforzheim a szó valóságos értelmében 'földi pokol' volt, és aki csak arra jár, könnyen megérti, miért.”

Eddig az idézet. A miérett 1Móz 12,3-mal szeretném megválaszolni: „Megáldom, akik téged áldanak, és megátkozom, akik téged átkoznak!”

Jó néhány éve annak a helynek közelében, ahol egykor a zsinagóga állt, van egy emlékkő ezzel a felirattal:

„Nem messze ettől a helytől állt 1893-tól 1938-ig a zsidó gyülekezet zsinagógája. Gonosz kezek 1938. november 10-én lerombolták. Ennek a háznak és az egy-

kori zsidó polgártársaknak az emlékére szentelte Pforzheim városa ezt a követ.”

A kő másik oldalán ez a bibliai Ige olvasható:

„Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol” Péld 11,11.

A városi vezetőségnel

Miután otthonunkat lebombázták, nem maradt szinte semmi háztartási eszközünk. A legszükségesebbek is hiányoztak. Isten áldott embere, az angol Bunyan János jutott eszembe, akinek házában kettejüknek, neki meg a feleségének összesen egy kanaluk volt.

Munkát kezdtem keresni, hogy családom számára a mindennapit előteremtsem. Mivel nem voltam tagja a Nemzetiszocialista Pártnak, a városi vezetőség azonnal alkalmazott. Ellenben már negyed év múlva elbocsátottak, mert a megszálló hatalom úgy rendelkezett, hogy egyetlen német sem végezhet közszolgálati feladatot, míg az esküdtszék meg nem vizsgálja, mivel foglalkozott a hitleri rezsim tizenkét éve alatt.

„De hiszen én nem voltam benne a nemzetiszocialista pártban” – mondtam a személyzeti főnöknek.

„Elhiszem magának – felelte -, csakhogy nem léphe-tem át a rendelkezést. Az esküdtszék nyilván fel fogja menteni, és akkor visszakerül hozzánk.”

Lehet újra kezdeni?

Erősen foglalkoztatott a gondolat, hogy az 1939-ben betiltott gyülekezetünket ismét hozzuk létre. Azonban tilos volt a központi hatalmak engedélye nélkül egyület alapítani. Beszereztem a szükséges úrlapokat, és kezdtem kitölteni. De észrevettem, hogy egyület alapításához legalább négy felelős személyt kell megnevezni.

Éppen akkor látogatott meg a félig romos házban – ahova időközben beköltöztünk – Xaver Peter testvér. Elmondtam neki a tervemet, megmutattam az úrlapokat, amiket ő magához vett. Mikor később meglátogattam őt, újabb nehézség derült ki: akit az esküdtszék még nem igazolt, az nem alapíthat együletet. És ezzel az igazolással még egyikünk sem rendelkezett.

Hanem Peter testvér beszámolt arról, hogy Albershausenben régóta összejön négy asszony, s javasolta, hogy kezdjek köztük evangélizációt.

Nagyon erőtlennek éreztem magam ilyen szolgálatra, de elvállaltam. És a hűséges menyeyi Atya ébredést adott. Sok szegény ember jött összetört szívvel, megbánták bűneiket, és megtértek az Úrhoz.

Most már világosan felismerhettem, milyen szolgálatra hívott el az Úr. Ha a szolgálat utáni lelki beszélgetések befejeződtek, és egyedül maradtam a szobában, néha könnyek között magasztaltam Uramat és Megváltómat a bőséges kegyelemért, amelyben részesített. Ő pedig emlékeztetett rá, hogy nem büszke paripát választott jeruzsálemi bevonulásakor, hanem csupán szamarat. Itt is csekély eszközt szemelt ki, hogy hirdesse drága nevét az emberek előtt.

Megállapíthattam, hogy háború után sok német ember szíve kész volt az aratásra. A szolgálatok után mindig visszatértem Peter testvérehez, és beszámoltam

neki. Utazás közben hálát adtam az elnyert áldásokért, aztán így szóltam: „Uram, te tudod, hogy tulajdonképpen szeretnék a szolgálatodban maradni, De honnan vegyem a pénzt az utazáshoz? A családomat is el kell tartanom! Aztán szinte mindenünk odaveszett. Vagy megkezdem most az evangéliumi szolgálatot, vagy vállalok valami állást, hogy gondoskodjam a családomról, és az elveszetteket is pótolhassam.”

Miközben így Urammal és Mesteremmel társalogtam, hirtelen felfedeztem, hogy valami kilátszik a belső zsebemből. Egy boríték volt. Hogy kerülhetett oda?

Kinyitottam – száz márka volt benne s egy cédula ezekkel a szavakkal: „Az evangélizációs utazásokra.”

Ámulva és hálát adva a meglepő ajándékért vissza akartam tenni zsebembe a borítékot – de mi ez? Még egy boríték volt benne, mely ugyancsak száz márkát tartalmazott és a következő szavakat: „*Saját szükségdre és a családnak.*” Most kezdtem igazán csodálkozni! Senkinek sem szóltam gondjaimról, kivéve menyeyi Atyámat. Meg kellett látnom, hogy Ő válaszolt. Megértettem, hogy mindenről gondoskodni fog, ha a szolgálatába állok. Szívem megtelt hálaadással.

1946. november 25.

Ilyen élmény hatása alatt mentem Xaver Peter testvérehez. Három másik férfitestvért találtam ott, akik hallottak az evangélizációm nyomán történt ébredésről, és – nagy ámulatomra – azt javasolták, hogy álljak igehirdetői szolgálatba. Ez újabb bizonyítéka volt annak, hogy a vonatban elmondott kérdésemre az Úr nyilvánvaló módon válaszolt.

Volt még egy bökkenő. Nem akartam fizetett munkás lenni, mivel az első támogatást a vonatban – úgy éreztem – közvetlenül az Úrtól kaptam. De a testvérek a Biblia alapján meggyőztek, és engedtem nekik.

Feleségem otthon örömhírral fogadott. „Képzeld, itt volt egy városi tanácsos. Közölte, hogy leigazoltak, a törvény korlátozása tehát nem vonatkozik rád, és a tárgyalás költségeit az állami kassza átvállalta. És tudod, mit mondott még? Visszakapod az állásodat, azonnal megkezdheted a munkát a városi tanácsnál.”

Most aztán mi legyen? Tévedés volt a teljes idejű evangéliumi szolgálat gondolata? Nem! Elmondtam feleségemnek friss élményeimet, s hogy én már döntöttem az Úr szolgálata mellett. Hűséges társam egyetértett velem. Istennek milyen nagy szeretete, jósága, hogy olyan segítőt állított mellém, aki hűségesen támogatott a nem mindig könnyű döntésekben!

Így aztán az Úr vezetésével, a hívő testvérek kívánságával és drága feleségemmel való egyetértésben 1946. november 26-án teljes idejű szolgálatba léptem mint evangélista (Folyt köv.).

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Május 1. csütörtök Mennybemenetel ünnepe

Apcs 22.1,30

Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (21)

Pál a jeruzsálemi templomban imádkozva „elragadtattott” lelkében, és akkor hallotta a küldő szózatot. Vajon belefér-e imáinkba az is, hogy „elragadtattottan” ráébredjünk: az Úr „messze” akar küldeni? Vagy csak személyes lét- esetleg üdvbiztonsági ügyek jöhetnek szóba? Felismertük-e, hogy a távollevők (pogányok) általában nem jönnek helyünkbe? Valakinek utánuk kell mennie, akár messzire is. Kit küldhet értük az Úr?

Május 2. péntek

Apcs 23,1-11

„Bízzál ...!” (11)

Többször helytelen az Igéből egy szót kiragadni, és abban üzenetet keresni. Azonban a fenti isteni bátorítás olyan különös megvilágításba helyezi most ezt a falimondásra kíváncsozó szót. Általában a csüggedő, bizonytalankodó hívőt szoktuk megajándékozni vele bátorítással, hogy ne veszítse el a hitét. De milyen ritkán hallani a próbák között: ne félj, ezen a vizsgán megállod a helyed, azonban bízzál, holnap nagyobb kihívásban lesz részed! Igen, megtartó Istenem, hű akarok lenni a kevesen, hogy többre bízhas. Köszönöm a bizalmadat.

Május 3. szombat

Apcs 23,12-35

„...semmi halálra vagy fogságra való vétke nincs ...” (29)

Pál életének ez az epizódja meglehetősen dokumentált. Ismerjük az ezredes által írt levél minden szavát; az apostol unokaöccse pontosan visszaadta a gyilkos terv részleteit. Azt is tudjuk, mekkora felhajtással (kétszáz gyalogos, hetven lovas, kétszáz parittyás bevetésével) indították Pált Cézareába Félix tisztartóhoz. A hivatalos feljegyzésből nem maradhat ki a nagy akció oka sem. Ki ez a hatalmas és félelmetes fogoly, akit ekkora biztosítással kell kísérni? Nos, egy teljesen ártatlan ember. Micsoda különlegesség az elvetemültek közegeben!

Május 4. vasárnap

Apcs 24,1-21

„...védekezem a magam ügyében.” (10)

Egyes hívő emberek megütköznek azon, ha valaki ugyancsak hívő létére konfliktusba keveredik más, Isten országát kereső személyekkel. Azon pedig végképp megbotránkoznak, ha az illető érvekké alátámasztva védeni kezdi a maga álláspontját. Vajon miért lenne lelkibb út szó nélkül hagyni hamis dolgok terjesztéseit azoknak, akik nem képesek elviselni, hogy rajtuk kívül más is kapott elhívást, s amit képvisel, azt az Úrtól vette? Ha „védekezem a magam ügyében”, ezt nem azért teszem, hogy mentsem a bőrömet. A „magam ügye” az Isten országa.

Május 5. hétfő

Apcs 24,22-27

„...gyakrabban is magához hivatván őt, beszélgetett vele.” (26)

Milyen egyszerűen visszanyerhette volna Isten embere a szabadságát! Csak egy kis pénzt kellett volna a magas hivatalnok markába csúsztatnia, és máris siethetett

volna a missziói mezőkre, ahol fehérlettek az aratásra megért tájak. Ehelyett két évig „értelmetlenül” őrizték, remélve, hogy megfizeti a szabadságát. Pál azonban Isten végtelen idejében él, és az Ő tervéhez, módszereihez igazodik. Közben pedig számtalanszor beszélgethet ezzel a politikussal az üdvösségre tartozó dolgokról. Látszólagos kiszolgáltatottsága a felkészülés nélkülözhetetlen ideje.

Május 6. kedd **Apcs 25,1-12**

„...senki sem ajándékozhat oda engem...” (11)

Már megint védi magát, ahelyett hogy a mézárszékre indult szelíd Bárány példáját követné. Isten azonban nem arra hívta el Pált vagy általában a hívő embert, hogy a lehető leggyorsabban áldozatul esve megszabaduljon a siralomvölgyben kapható támadásoktól. A cél az, hogy minél messzebbre eljuthasson az üzenet. Az apostolnak el kell vinnie az evangéliumot a birodalom legmagasabb köreihez is. Igen, kész lesz majd áldozat-tá is lenni, de nem martalócok értelmetlen prédájává.

Május 7. szerda **Apcs 25,13-27**

„...ki felől nem tudok valami bizonyosat írni az én uramnak.” (26)

A helyi kiskirályok, ahelyett hogy a római jog világos előírásai szerint szabadon engednék az ártatlan római polgárt, egymáshoz küldözgetik, kézzől kézre adják őt. Maguk sem veszik észre: így lesznek Isten eszközei abban, hogy egyre több befolyásos helyre eljusson az Úr igazsága. Pál pedig miért lázadna? Azt teheti, amire Isten elhívta. Semmit nem kell megszerveznie, maguktól nyílnak az ajtók. Az sem baj, hogy küldői nem tudják megindokolni, miért is tartották őrizetben. Majd elmondja ő azt, amit az Úr üzeni akart.

Május 8. csütörtök **Apcs 26,1-18**

„... a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek ...”

(18)

A fogoly Pál nagy lelkesedéssel beszél arról a kiváltságról, amit Isten azoknak készített, akik jelenleg mindent elkövetnek, hogy ezt megakadályozzák. Mégsem kárhózzal fenyegeti az ellenszegülőket. Nem kudarc-ként vagy személyes sértésként éli meg az elutasítást. Sőt, feltartóztathatatlanul árad belőle az örömezenet. Igen, nemcsak a szomjazó, nyitott szíveknek, hanem azoknak is, akik most még ellenségek, el akarjuk mondani, hogy „a megszenteltek között a helyük”.

Május 9. péntek **Apcs 26,19-32**

„Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek.” (28)

A külső szemlélő azt hinné, hogy az állam felhatalmazott szakértői és méltóságai most azt próbálják tisztázni, miben is nevezhető bűnösnek az elítélt. Ehelyett egyetlen szabad embert látunk a körön belül állni - habár bilincsek között -, akinek minden törekvése, hogy bírúit hitre segítse. A megérintett király eljut a „majd-

nem”-ig. Te sem jutottál tovább? Miért habozol, miért nem lépsz át a válaszvonalon?

Május 10. szombat **Apcs 27,1-25**

„...egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó.” (22)

A hajó, ami közösséget teremt, ami egyik partról a másikra visz, ami fenntart az idegen elemek alkotta úton, mégsem jelent teljes biztonságot. A látható egyház csodálatos menedéke is ilyen. Sokat jelent, de mégsem örök. A benne elhangzó bizonyágtétel viszont igen: egy léleknek sem kell a viharokban elvesznie. Nem a hajó a végső megtartó erő, hanem az, Akinek az elemek is engednek.

Május 11. Pünkösd vasárnap **Apcs 27,26-44**

„...megelégedtek eledellel...” (38)

Talán nem kellene a mai szavakból erőltetetten pünkösdüi üzenetet kiolvasni. Az viszont bizonyos, hogy különös közösség volt itt is együtt félelmek között, szabadítás után éhezve és szomjazva. Hogy testi táplálékkal „elégedtek meg”, ez mégis tartalmaz valami lelki üzenetet. Körükben van valaki, akiben akadálytalanul munkálkodik Isten Szentlelke. Ő az, akin keresztül az Úr bátorságot önt a csüggedőkbe, és visszaadja életerejüket. Pünkösd csodája ez: bármilyen helyzetben alkalmassá leszünk életeket mentő szolgálatra.

Május 12. Pünkösd hétfő **Apcs 28,1-10**

„...megváltoztatva értelmüket, istennek mondták őt.”

(6)

Ritkán változik ilyen hamar emberek véleménye Isten gyermekéről. Imént még gyilkos gonosztevőt láttak benne, akit íme, utolért a végzete. Néhány pillanat múlva istenítik. De baj-e, ha a velünk kapcsolatos történetekben „látva a jó cselekedeteket” dicsőíteni kezdik (most még együgyű módon) mennyei Atyánkat?

Május 13. kedd **Apcs 28,11-31**

„Némelyek hittek ... mások nem hittek.” (24)

A szolgálat reális mutatója ez: van, aki befogadja, van, aki kivetíti az elhintett magot. Mégis hirdettetnie kell az evangéliumnak minden fül számára. Isten majd gondoskodik az üzenet végső hatásáról. Azok sem végleg elveszettek, akik most még elzárkóznak előle. Mindenestre hála Istennek, hogy egyesek máris befogadták!

Május 14. szerda **Ró 1,1-7**

„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi atyántól és az Úr Jézus Krisztustól.” (7)

Kegyelmet csak Isten adhat. A békesség ellenben a világnak is fontos szólama. A hívő ember mégsem arra a békességre épít, amelyet földi hatalmak különféle erőszakszervezetek által szoktak biztosítani ideig-óráig. Isten gyermeke nem felejtí Jézus Krisztus ígérését, amit tanítványaihoz intézett utolsó beszédében adott: „Az én békességemet adom néktek, nem úgy adom, mint a világ...” Igaz békére vágyom a viharokban is!

Május 15. csütörtök **Ró 1,8-17**

„...nem szégyellem a Krisztus evangéliumát...” (16)

Különös jelenség a világban: minden szégyen nélkül tárgyalnak az emberek illetlen dolgokról, hazug mesékről, nekünk pedig gátlásaink lennének megvallani az Urat? Vendégek volnánk, akiknek nincs ugyanolyan jogunk beszélni arról, ami nekünk kedves és fontos, mint bárkinek a sajátjáról? Miért hiányzik a bátorság? Isten hatalmáról van szó! A hívők üdvösségéről!

Május 16. péntek **Ró 1,18-32**

„...ami az Isten felől tudható, nyilván van öbennük...” (19)

Az apostol nem kevesebbet állít, mint azt, hogy ami Istenről tudható, az ott van minden ember birtokában. Éppen ezért nem a Mindenható valóságáról kellene győzködnünk az embereket, hanem szólhatnánk egyenesen megtérésre hívó, szívhez szóló üzenetét. Ne mondd soha, hogy nincs elegendő ismereted. Gondolkozz inkább azon, hogy kellően engedelmes vagy-e az Úr követésére!

Május 17. szombat **Ró 2,1-11**

„...megfizet mindenkinek az ő cselekedeti szerint.” (6)

Isten nem kivételez. Nincsenek jobban és kevésbé ítéltre méltó emberek vagy népek. Nem is felismeréseiket, hagyományait, kultúrájukat veszi tekintetbe az Úr. Cselekedeteik világosan értékelhető tényeit teszi mérlegre. Vajon mit érnek tetteink? Megtettük-e, ami tőlünk elvárható volt? Másfelől miért gondoljuk, hogy bármit tehetnénk következmények nélkül?

Május 18. vasárnap **Ró 2,12-16**

„...az Isten megítéli az emberek titkait...” (16)

Isten mindig igazságos. Ahogy a jó bíró is mérlegeli az összes körülményt. Vannak, akik tudják, merre vezet a helyes út, másoknak finom ösztönük befolyása alatt kellett cselekedniük. Mindenkit a maga világossága szerint ítél meg az Úr. Ne a felebarátod titka foglalkoztasson. Nyilván nem tudod elképzelni, miként vihethet végbe Isten a tudatlanok üdvösségét. Vigyázz, téged világos ismereted alapján szólít meg!

Május 19. hétfő **Ró 2,17-29**

„...az a zsidó, aki belsőképpen az...” (29)

Minden vallásnak vannak külső jegyei. Fontosak is ezek, hiszen így ismerhetnek egymásra a hasonló gondolkodásúak. Nem haszontalan, fölösleges dolgokról beszélünk, akkor sem, ha számunkra más szokások elfogadhatók. A külsőség azonban mit sem használ a szív körülmetélése nélkül. A belsőleg odaszánt életű ember Pál szerint „zsidó”, a választott népbe befogadott örökostárs. A gyűlölködő világ részéről is hasonló a megítélése, mint a sokat bántott zsidóságé. Bár mindannyian azonosíthatók lennének a választottakkal!

Május 20. kedd **Ró 3,1-8**

„...Isten rájuk bízta az ő beszédeit.” (2)

Van-e bármilyen haszna a testi zsidóságnak? – teszi fel a kérdést az apostol. A legnagyobb kiváltság, hogy az Úr kijelentését szóban és a testté lételben rájuk bízta. Micsoda kincs, milyen nagy ajándék ez! Milyen nagy-szerű választás! Ismerve más népek történelmét, vajon melyik lett volna képes olyan önkritikára és alázatra, hogy engedje önmagán szemléltetni Istennek nemcsak a jóságát, hanem igazságosságát is?

Május 21. szerda **Ró 3,9-20**

„...nincsen csak egy igaz is ...” (10)

Bizony silány hányad ez. Szinte hihetetlen. Pedig oly sokan képzelik, hogy az elfogadható többséghez tartoznak. Meglehet – véljük -, hogy kisebbségben vannak az igazak, a valóban igazak. De hogy egy sem lenne, aki megütné Isten mércéjét? Egyedül Ő igaz, benne nincs semmi hamisság. És csak azok válhatnak igazzá, akiket a Szent és Igaz kegyelemből igazzá nyilvánít, akik azután valóban igazságban járnak.

Május 22. csütörtök **Ró 3,21-31**

„Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.” (22)

Isten igazsága nem csupán egyeseké. Közös kincsünk és reményünk. A minden emberben működő hit tesz egyenlőkké bennünket. Aki megnyílik Isten igazsága előtt, az be is telik vele. Nem az tehát a kérdés, hogy honnan érkezél, hanem hogy elfogadtad-e a Jézus Krisztus által adott kegyelem üdvözítő kiváltságait.

Május 23. péntek **Ró 4,1-8**

„Boldog az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít...” (8)

Boldoggá nem a jólét vagy siker tehet igazán. Nem is úgy jutunk e fenséges körbe, hogy egyházi főméltóságok azzá avatnak bennünket. A legmagasabb helyről jön „minősítésünk”. Az először igazán Ábrahám által felismert hit révén, kegyelemből kerülünk a halhatatlanságba. Nem ítéltettél boldogtalanságra!

Május 24. szombat **Ró 4,9-25**

„...atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek...és...atyja legyen a körülmetélteknek is...” (11-12)

Az Isten által, hitünk révén „nekünk tulajdonított igazság”-nak nem előfeltétele semmilyen vallási tett. A kérdés a belső hozzáállásra irányul: mindentől függetlenül készek vagyunk-e követni atyánk, Ábrahám „körülmetéletlenségében tanúsított hitének nyomdokait”. Ha igen, akkor Isten családjához számíttatunk, háttérünkől függetlenül. Értelmetlen, ha a vallási hovatarozás kérdése megelőzi a hitbeli döntés fontosságát.

Május 25. vasárnap **Ró 5,1-11**

„...dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békeséges túrést nemz.” (3)

Azt képzelnénk, hogy „a háborúság” minden ember belső tartalékait felőrli. Egyáltalán nem rendkívüli vagy elítélendő, ha valaki a megpróbáltatásai miatt pa-

naszkodni vagy akár zúgolódní kezd. De aki a hit általi megigazulás csodálatos gyümölcseit megízleli, azt tapasztalja, hogy Isten országában az embert ért hátrány is áldássá lehet, s a próba növeli belső békénket.

Május 26. hétfő

Ró 5,12-21

„...egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” (18)

Pál érvelése lenyűgöző. Azt állítja, hogy döntő összefüggés van aközött, ahogy egy ember engedetlensége mindenki veszteségét okozta, és aközött, ahogy megint egy ember (a Krisztus) igazsága megjelent ugyancsak mindenki számára, hogy a bűn következményét semlegesítse. Senki nincs eleve kizárva Isten üdvözítő szándékából!

Május 27. kedd

Ró 6,1-11

„Hogyha pedig meghaltunk a Krisztussal, hiszünk, hogy élünk is övele.” (8)

Urunk, Jézus helyettünk viselte bűneink lelki halálának rettenetét. Mi pedig „belé rejtve” ebben a védettségben éltük át, hogy múltunk megítéltetett. De nem állunk meg itt. Ahogy a Krisztust nem tarthatta magában sem a Hádész, sem a kárhozat mélysége, úgy azok, akik „benne” vannak, ebben a fázisban is az ő sorsában osztozhatnak. Övék a Feltámadott győzelme is.

Május 28. szerda

Ró 6,12-23

„...szánjátok oda magatokat az Istennek...” (13)

Semmit nem tehetünk megváltásunkért. Az kegyelemből adatik. De az emberi döntésnek - ugyanúgy, mint a bűn útján - ebben is meghatározó szerepe van. Nem az Úr szánja oda egész valónkat az új életre. Nem nyers hatalomátvétel a megtérés. Neked kell döntened. De miért ne szánád magadat most valóban szabaddá lett akaratoddal végre az Úrnak?

Május 29.

Ró 7,1-13

„...felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által.” (13)

Csak az újjászületett ember érti meg, milyen rettenetes csapás a bűn, és milyen radikális döntést igényel az új életben járás. Tudatlanságunkban játszottunk a bűnnel, kívánságaink csalogattak és édesgettek. De felébredtünk, és rémülten látjuk, hogy a legédesebb, legapróbb istentelenségben is benne van a halálos mérég. Ne bagatellizáld hát és ne szépítgesd „gyarlóságaidat”. Hatalolódj el a bűntől egyértelműen.

Május 30.

Ró 7,14-25

„Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

(24)

A kétségbeesett kiáltás a bűn mindenki felett diadal-maskodó hatalmának beismerése. Hiába az értelem világossága és az érzelmek kétségbeesett sóvárgása: valóságos szabadulás csak felsőbb erők által lehetséges. Mondd ki, ismerd el ezt végre, hogy jöhessen azután a reménykeltő felismerés: csakugyan van Szabadító.

Május 31.

Ró 8,1-13

„...nem vagytok testben, hanem lélekben...” (9)

Más „a test gondolata” mint a léleké. Isten alkotta lázadónak a testet. Soha meg nem szelídíthető, legfeljebb féken tartható a lélek által. Ezért sem bízhatjuk rá az Úrral való kapcsolat meghatározását, mert mindig ellenkezni fog. A „nem testben, hanem lélekben” gondolata így érthető meg: a bennünk lévő Krisztus engedelmissége készlet, hogy egész földi életünkkel szeretetből engedelmeskedjünk Istennek.

HÍREK, IMATÁRGYAK

Negyven évvel ezelőtt, 1968. április 4-én gyilkolták meg egy memphisi hotelben a fekete polgárjogi aktivistát és Nobel-békedíjast, Martin Luther King amerikai baptista lelkeszt. 1929. január 15-én született Atlantában, most 79 éves lenne. Neve az USA-ban szimbóluma a néger egyenjogúság mozgalmának. Az Egyesült Államokban 1986 óta január harmadik hétfője nemzeti ünnep lett a tiszteletére. Különösen emlékeztetes 1963-ban mondott beszéde, melyben felrótta, hogy a feketék „még mindig a faji elkülönítés bilincsei és a diszkrimináció láncai alatt” szenvednek. „Van egy álmom – kiáltotta King –, hogy négy kis gyermekem olyan nemzetben fog élni, melyben nem a bőrük színe, hanem a jellemük után fogják őket megítélni.”

Mély benyomást tett rá Gandhi módszere, s ennek mintájára vezette ő is mozgalmát az erőszakmentes ellenállás elve alapján. Fehérek természetesen sokfelé elkeseredett harcot vívtak a feketék egyenjogúsági követelése ellen, és a szövetségi rendőrség „kommunista befolyást” szimatolt King tevékenysége mögött. Több mint harmincszor tartóztatták le. 1964-ben Nobel-békedíjat kapott. Ugyanebben az évben Johnson elnök messzeható polgárjogi törvényt írt alá, biztosítva a feketék szavazati jogát, és eltörölve a faji elkülönítést nyilvános intézményekben.

Martin Luther King utolsó beszédéből, amit a meggyilkolása előtti napon tartott, kicseng a sejtés. „Szeretnék én is sokáig élni, mint mások – mondta -, de ezzel most nem törődöm. És tudjátok meg ma este – folytatta -, hogy mi mint nép, be fogunk menni az Ígért Földjére.” *Reformierte Presse, 2008/14. sz.*

*

Méltóság Napja Kispesten. Méltóság illeti az embert, és méltóság a szenvedésben gyötrődőket, Dél-Afrika éhezőit, a zsidóság évezredek passiótörténetét és Dél-Amerikának nyomorban élő tömegeit is. Ezt a hitünkből fakadó mentalitást fejezi ki a Méltóság Nap rendezvény-sorozata.

2008. április 13-án, egy vasárnapon a kispesti gyülekezetet nagy nyüzsgés, izgatott készülődés fogadta. A bejárat előtt kirakodó sátorban Dél-Amerikából érkező dísz tárgyakat kínáltak, az istentiszteleten távolról érkező gondolatok hangzóttak el, pl. Ernesto Cardinal egyik íghirdetésének szavai, közben a Herencias együttes zenéje gazdagította élményeinket.

A templomfalak alkalmi fotókiállításnak adtak ott-hont. Canella Gianluigi alkotásai hozták testközelbe Dél-Amerika sokarcú valóságát. A ráncos arcú, mosolygó perui asszony portréja mellé az élet természetességével került a komor, önmaga sorsába tekintő gyermekarc. Modern háztetők cserepei mögött láttunk katedrális felsejleni, láttunk rettegve futó, vágyakozva elsuhanó, makacs igazság tudatával szilárdan álló lábakat. Gyermekeket, akik ősi inka kövek közt hordják nyomorúságuk kellékeit, és boldogságukat is: színeket, a papagáj zöldjét, textilek tarkaságát, lilát, sárgát, életünk különféle kellékeit.

Dr. Medina Victor közgazdász, Julio Zavaleta filológus gondolatébresztő előadásain kívül még sok érdekes programra került sor.

A szünetekben Milagros Urquizo háziasszony és Romar Rodriguez agrármérnök ízletes ételeket készítettek; ötféle finomságot kóstolhattunk.

„Isten mindenkor, mindenütt történik, minden hatalmasság, elnyomás ellenében” – fogalmazta meg Majsai Tamás professzor e népek közti találkozás legfőbb üzenetét.

Iványi Tibor elnök-lelkész bevezetője illik a tudósítás befejezéséhez is: „Nem kell messze földre utaznunk, hogy megismerjük távoli népek kultúráját, szellemi értékeit. Idejötték hozzánk, s templomunkban köszönhetjük vendégként őket.”

*

Májusban ismét női konferenciát tartunk Békásmegyeren. Időpont: 15-én, csütörtökön 18 órától 17-én, szombaton 14 óráig.

Költségek: 500 Ft/nap/fő. Az esetleges szállásigényt kérjük előre jelezni!

Jelentkezés: Szabó Ildikó 06/70-338-98-20; kaplan@wjlf.hu. Határidő: május 12.

*

Ebben az évben a holokauszt-megemlékezést Kisvárdán május 29-én, csütörtökön tartjuk. Technikai okok miatt a részletek csak lapzárta után derülnek ki. További információ a www.metegyhaz.hu honlapon található, ill. Iklódy László, kisvárdai lelkésznel lehet érdeklődni. Tel.: (06-45) 420-083, Mobil: (06-20) 387-33-00. E-mail: omega64@freemail.hu

*

Nyári táborok Hejcen

Június 21 (Szo) – június 28 (Szo):
gyerek (8-11); *jelentkezési határidő: június 16.*

Július 5 (Szo) – július 12 (Szo): családós; *jelentkezési határidő: június 27.*

Július 22 (K) – július 29 (K), serdülő (12-14) és kisifi (14-18); *jelentkezési határidő: július 14.*

Július 30 (Sz) – augusztus 6 (Sz), fiatal felnőttek (18 év fölött); *jelentkezési határidő: július 21.*

Augusztus 7 (Cs) – augusztus 14 (Cs), énekes/zenei; *jelentkezési határidő: július 31.*

Díjak:

Gyerek, tanuló: 20.000 Ft/tábor

Felnőtt: 25.000 Ft/tábor

Családós tábor díjai:

0-3 éves korig: 300 Ft/nap

3-16 éves korig: 1.200 Ft/nap

16 év fölött: 1.800 Ft/nap

A táborok díja (útiköltségen kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget magában foglal. Kérjük a korhatárokat és a jelentkezési határidőt betartani!

Jelentkezés, információ: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086. Tel.: (06-1) 577-05-15, Fax: (06-1) 577-05-14, E-mail: kommunikacio@wjlf.hu Honlap: www.metegyhaz.hu

*

Ebben az évben is meghívást kaptunk Svájcba a steffisburgi konferenciára. Buszt akkor indítunk, ha május 31-ig legalább 35 személy jelentkezik. A részvételi díj 50000 forint. Indulás 14-én, hétfőn, érkezés 22-én, kedden. Jelentkezési lap a központban és a lelkési hivatalokban kapható.

*

Augusztusi csendesnapok:

Augusztus 15 (P) – augusztus 17 (V), Nyíregyháza

A hozzájárulás önkéntes alapon történik.

Jelentkezési határidő: augusztus 11-ig Jónás Miklós lelkésznel, 4400 Nyíregyháza, Bessenyei tér 10.

Tel.: (06-42) 506-042 Fax: (06-42) 506-043, E-mail: jon_mik@mail.tvnet.hu

TARTALOM

A mostohagyermek	1
Bármibe kerül	2
Anyák napja	5
Hol maradnak a lelkészfeleségek?	5
A kedvenc	6
Csak egy kis jelentéktelen	6
Isten szántóvetői – Willy Mast	7
Még egy perc	8
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkési hivatalaiban.